

Een andere kijk op GPS 2021 - 2

De essentie van de kritiek op GPS 2021, zoals in het vorige artikel is aangegeven, betreft 1) procedureel, de onnodig snelle wijziging van de statuten en 2) inhoudelijk, de beoogde wijziging van de democratische verhoudingen. Het eerste wekt de indruk dat het tweede gerealiseerd moet zijn voordat iedereen beseft wat het inhoudt. Zou uitbreiding van de ledenraad met platformen en secties al een goed idee zijn, dan nog kan dat eerst uitgewerkt worden met de nodige spelregels en gecommuniceerd onder leden en bestuurders, alvorens het statutair vast te leggen. Het uitstel van april naar mei is niet gebruikt om de spelregels uit te werken en te communiceren, maar om GPS-2021 te promoten als de oplossing voor de duivensport. Niemand overziet nog hoe het moet gaan werken en als het bestuur het voordeel van de twijfel krijgt, is het te laat om terug te draaien.

Waarom is uitbreiding van de ledenraad via secties en platformen nodig? Omdat het de afstand verkleint tussen de leden en het beleidscentrum, het NPO-bestuur? De belangrijkste reden die daarvoor wordt gegeven is dat het nodig is om toe te kunnen treden tot de NOC*NSF. Die zou de organisatie met de huidige structuur niet toelaten. Even los van het feit of de duivensport zou kunnen toetreden tot de NOC*NSF en los van het feit of dat alleen kan via secties en platformen, is de wijze waarop het in de concept statuten is (of was) verwerkt, niet in overeenstemming met de hedendaagse governance uitgangspunten. Mevrouw Olfers zal het zo niet geadviseerd hebben denk ik en het NOC*NSF zal het ook niet waarderen: de sectieleden die toetreden tot de ledenraad, zijn **alleen benoembaar op voordracht van het NPO-bestuur**. Vermoedelijk zit er voor de platformen iets dergelijks aan te komen. Overigens zijn deze concept statuten inmiddels onvindbaar op de site.

Maar met zulke statuten ga je al snel denken aan andere beweegredenen voor de nieuwe structuur. Laat ik het maar hardop zeggen: het beperken van de macht van de afdelingen. Vrijwel alle NPO-besturen die we hebben gehad sinds de invoering van de unieke werkgebieden, hebben geprobeerd die macht van de afdelingen in te perken ten eigen faveure. Ze zijn er ook allen over gestruikeld. En ook nu zullen de afdelingen die macht niet snel overdoen aan het NPO-bestuur. En misschien is dat zo gek nog niet. Immers, decentraal wat decentraal kan en centraal wat centraal moet. Dat staat zelfs in het manifest van GPS-2021. Er zijn niet zoveel afdelingen die nastreven om op nationaal niveau zelf beslissingen te nemen. Ze hebben immers allemaal een heldere regionale taak. Andersom is dat wel het geval. Het NPO-bestuur verbiedt inmiddels allemaal zaken op decentraal niveau. We kenden al de code rood voor het hele land terwijl Noord-Holland, Friesland en Groningen/Drenthe best kunnen concourseren. Recentelijk is ook het verschijnsel invliegduiven tot centraal item benoemd terwijl daar op regionaal niveau zeer verschillend over wordt gedacht. Ook is recentelijk verboden dat liefhebbers proeven doen met GPS-apparatuur op officiële concoursen. De argumentaties die daarbij worden gegeven, voelen niet allemaal even degelijk en zijn soms ook niet stabiel. Zo zal de eerste argumentatie voor het stoppen van invliegduiven (grotere concoursen en meer prijsduiven) niet houdbaar zijn geweest en is toen vervangen door entingsplicht. Dat argument is ook niet houdbaar maar ondertussen zijn de overnachtfonders bijna murw en lijkt de weerstand weg.

Het is op zich al bijzonder te denken de duivensport gered kan worden door de structuur van de NPO te veranderen. Alsof de (zogenaamd ouderwets) democratische structuur verantwoordelijk zou zijn voor de grote uitstroom van leden en de geringe instroom. Zo krijgt een klein onderdeel uit de NPO-enquête een zeer uitgebreide aandacht: de leden zijn ontevreden over hoe er naar hen geluisterd wordt. Alsof dat een specifiek NPO-probleem is. De Nederlandse politiek staat er bol van. Het is een maatschappelijk verschijnsel en heeft te maken met economie, instant behoeftebevrediging, individualisme en segregatie (scheiding of uit elkaar drijven van groepen).

Zo is de instant behoeftebevrediging een probleem voor de duivensport. Reden waarom er niet meer leden bij komen en wel meer vertrekken. Voor de kick van het weekends opwachten van de duiven, moet meer aan vrijheid, tijd en energie geïnvesteerd worden dan men er nog voor over heeft. Om dan ook nog succes te hebben, kost nog zoveel extra. Wil je bij de beste 20% horen van de actieve duivensporters, dan heb je aan 20 uren in de week niet genoeg. Alleen dit probleem is al groter dan de structuur van de NPO. En dan hebben we het nog niet over roofvogels, over ziekten bij vooral de jonge duiven en over de onverklaarde oriëntatie problemen en daarmee verliezen van jonge duiven van de laatste jaren.

Oei, ik moet ook nog 1 belofte uit mijn vorige bijdrage inlossen en dat is vermelden wat voor goed werk het NPO-bestuur ook doet: het onderbrengen van de rechtspraak bij het ISR (Instituut Sport Rechtspraak). Als voormalig lid

van een tucht en geschillencollege ben ik daar erg enthousiast over. Helaas is er weinig over gecommuniceerd en zullen maar weinig leden beseffen welke plus dit is voor onze sport maar mijn waardering heeft het wel.